

Sygn. akt II AKa 152/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Franckiewicz (spr)

Sędziowie: SSA Bogusław Tocicki

SSA Cezariusz Baćkowski

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Stanisława Bara prokuratora (...)w O.

po rozpoznaniu w dniach 29 maja 2019 r., 10 czerwca 2019 r. i 27 listopada 2019 r.

sprawy:

1. **A. K. (1)**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk,

2. **Ł. P. (1)**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. **D. K. (1)**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

4. **J. A. (1)**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 4 grudnia 2018 r. sygn. akt III K 159/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1) - na podstawie art. 440 k.p.k. – w ten sposób, że w opisie czynu zawartym w pkt IV części wstępnej, a przypisanego oskarżonemu w pkt 1d części dyspozytywnej przyjmuje, że oskarżony J. A. (1) udzielił pomocy oskarżonemu A. K. (1) w wytwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w ilości ustalonej w pkt IV części dyspozytywnej w ten sposób, że uzyskane od J. A. (1) pieniądze przeznaczał na zakup sprzętu i odczynników niezbędnych do wytworzenia tych środków;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1) utrzymuje w mocy;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. P. (1) w pkt 4 części dyspozytywnej w ten sposób, że w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu, uznaje oskarżonego za winnego tego, że:

w okresie od 18 stycznia 2015 roku do 12 marca 2015 roku w M., powiatu (...), województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, pomagał innej ustalonej osobie w wytwarzaniu w wynajętym do tego celu domu przy ul. (...), środków odurzających, w ten sposób, że zawarł umowę najmu tegoż domu na powyższy cel oraz przekazywał pieniądze przeznaczone na zakup odczynników i sprzętu niezbędnych do wytwarzania środków odurzających, polegającej na syntezy chemicznej z wykorzystaniem (...), (...), (...) oraz (...), w wyniku czego uzyskano znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu ((...)) o masie nie mniejszej niż 563,341 gramów, a nadto pomagając innej ustalonej osobie w dalszym wytwarzaniu, polegającym na umieszczeniu w plastikowych pojemnikach mieszaniny reakcyjnej powstałej z (...), (...), (...) i (...), z której możliwym byłoby uzyskanie nie mniej niż 937 gramów mefedronu, co stanowiło znaczną ilość substancji psychotropowej, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku, o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych, stwierdzając, iż utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w pkt 6 części dyspozytywnej wyroku;

IV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. P. (1) utrzymuje w mocy;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu Ł. P. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 7 grudnia 2015 roku do 28 grudnia 2015 roku;

VI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K. (1), w pkt 8 części dyspozytywnej w ten sposób, że w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu, opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, uznaje oskarżonego za winnego tego, że:

w okresie od 18 stycznia 2015 roku do 12 marca 2015 roku w M., powiatu (...), województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, pomagał innej ustalonej osobie w wytwarzaniu środków odurzających w wynajętym do tego celu domu przy ul. (...), w ten sposób, że przekazywał na powyższy cel pieniądze przeznaczone na zakup sprzętu i odczynników niezbędnych do wytwarzania środków odurzających, polegającym na syntezy chemicznej z wykorzystaniem (...), (...), (...) oraz (...), w wyniku czego uzyskano znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu ((...)) o masie nie mniejszej niż 563,341 gramów, a nadto pomagając innej ustalonej osobie w dalszym wytwarzaniu środków odurzających polegających na poddaniu

odparowaniu i umieszczeniu w plastikowych pojemnikach, mieszaninę reakcyjną powstałą z (...), (...), (...) i (...), z której możliwym było uzyskanie nie mniej niż 937 gramów mefdronu, co stanowiło znaczną ilość substancji psychotropowej, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30 (trzydzieści) złotych, zaliczając oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – od 1 marca 2016 roku do 3 marca 2016 roku;

VII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K. (1) utrzymuje w mocy,

VIII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. A. (1) w pkt 10 części dyspozytywnej w ten sposób, że w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu, opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, uznaje oskarżonego za winnego tego, że:

w okresie od września 2014 roku do 16 marca 2015 roku w K., powiatu (...), województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, pomagał oskarżonemu A. K. (1) w wytwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że przekazywał mu pieniądze przeznaczone na zakup sprzętu i odczynników niezbędnych do wytworzenia środków odurzających, polegającym na syntezie chemicznej z wykorzystaniem (...), (...), (...) i (...), w wyniku czego uzyskano w kilku cyklach znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefdronu ((...)) o masie 1.500 gramów, z czego następnie oskarżony wprowadził do obrotu znaczną ilość, około 1.300 gramów, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się w warunkach powrotności do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., opisanym w pkt VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 15 (piętnaście) złotych, zaliczając oskarżonemu – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od 3 listopada 2015 roku do 20 stycznia 2016 roku;

IX. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. A. (1) utrzymuje w mocy;

X. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza oskarżonym opłaty za obie instancje:

- Ł. P. (1): 2.200 zł,

- D. K. (1): 2.200 zł,

- J. A. (1): 1.300 zł

oraz A. K. (1): 1.300 zł

za II instancję.

UZASADNIENIE

1. **A. K. (1)** oskarżony został o to, że :

I. w dacie bliżej nieustalonej, nie dawniej niż w styczniu 2014 r., w K. (powiat (...), województwo (...)) na posesji przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem (...) ((...)), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 85,03 grama,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w dacie bliżej nieustalonej, nie dawniej niż w styczniu 2014 r., w K. (powiat (...), województwo (...)) na posesji przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 500 gramów, którą następnie sprzedał B. F. za kwotę 800 euro,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w okresie od początku 2014 r. do lipca 2014 r., w K. (powiat (...), województwo (...)) na posesji przy ul. (...), W. i innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (2), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w ramach podziału ról, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył, w co najmniej czterech cyklach, substancję psychotropową w postaci mefedronu ((...)), a łączna masa wytworzonej substancji psychotropowej wyniosła nie mniej niż 2.100 gramów stanowiąc znaczną ilość, a także poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył w co najmniej dwu cyklach substancję psychotropową w postaci amfetaminy, a łączna masa wytworzonej substancji psychotropowej wyniosła nie mniej niż 2.100 gramów stanowiąc znaczną ilość, które to substancje psychotropowe S. B. (2) wprowadził następnie do obrotu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. w okresie od września 2014 r. do marca 2015 r. w O. i K. (powiat (...)), działając wspólnie i w porozumieniu z J. A. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w ramach podziału ról, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył, w kilku cyklach, znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu ((...)) o masie około 1.500 gramów, z czego około 1.300 gramów następnie wprowadził do obrotu, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

L. P. (1) oskarżony został o to, że :

V. w okresie od 18 stycznia do 12 marca 2015 r. w M. (powiat (...), Województwo (...)), w domu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (2) oraz D. K. (1), w ramach podziału ról, wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem (...), (...), (...), (...) oraz (...), wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu ((...)) o masie nie mniejszej niż 563,341 gramów, a nadto poddając odparowaniu, umieszczoną w plastikowych pojemnikach, mieszaninę reakcyjną powstałą z (...), (...), (...) i (...), z której możliwym było uzyskanie nie mniej niż 937 gramów mefedronu, usiłował wytworzyć znaczną ilość tej substancji psychotropowej,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

VI. w dniu 07 grudnia 2015 r., w W., w pomieszczenia lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...), posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) o masie 3,627 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

D. K. (1) oskarżony został o to, że :

VII. w okresie od 18 stycznia do 12 marca 2015 r. w M. (powiat (...), Województwo (...)), w domu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (2) oraz Ł. P. (1), w ramach podziału ról, wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem (...), (...), (...), (...) oraz (...), wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu (...) o masie nie mniejszej niż 563,341 gramów, a nadto poddając odparowaniu, umieszczoną w plastikowych pojemnikach, mieszaninę reakcyjną powstałą z (...), (...), (...) i (...), z której możliwym było uzyskanie nie mniej niż 937 gramów mefedronu, usiłował wytworzyć znaczną ilość tej substancji psychotropowej,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

J. A. (1) oskarżony został o to, że :

VIII. w okresie od września 2014 r. do marca 2015 r. w O. i K. (powiat (...)), wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...) i (...) wytworzył, w kilku cyklach, znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu (...) o masie około 1.500 gramów, z czego następnie około 1.300 gramów wprowadził do obrotu, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat, od odbycia w okresie od 18 stycznia 2010 r. do 19 października 2010 r. oraz od 11 kwietnia 2012 r. do września 2014 r. części kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 4 lat wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 02 czerwca 2010 r. sygn. akt II K 148/10 za czyny z art. 282 kk, art. 204 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

przyjmując, iż w sprawie zgodnie z art. 4 §1 k.k. zastosowanie mają przepisy w brzemieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów:

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 4 grudnia 2018 roku – sygn.. akt: III K 159/16 orzekł:

1. **oskarżonego A. K. (1)** uznał za winnego :

a) czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) w ramach czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku - tego, że w dacie bliżej nieustalonej, nie dawniej niż w styczniu 2014 r., w K. (powiat (...), województwo (...)) na posesji przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 500 gramów,

którą następnie sprzedał innej ustalonej osobie za kwotę 800 euro, tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k.;

c) w ramach czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku - tego, że w okresie od początku 2014 r. do lipca 2014 r., w K. (powiat (...), województwo (...)) na posesji przy ul. (...), W. i innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w ramach podziału ról, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył, w co najmniej czterech cyklach, substancję psychotropową w postaci mefedronu (...), a łączna masa wytworzonej substancji psychotropowej wyniosła nie mniej niż 2.100 gramów, a także poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem co najmniej (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) wytworzył w co najmniej dwu cyklach substancję psychotropową w postaci amfetaminy, a łączna masa wytworzonej substancji psychotropowej wyniosła nie mniej niż 2.100 gramów, które to substancje psychotropowe inna ustalona osoba wprowadziła następnie do obrotu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk,

d) czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk,

i przyjmując, że w/w przestępstwa popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 §1 k.k., na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k., art. 65 §1 k.k. i art. 91 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i jednego miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

2. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. K. (1)** przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie odpowiadającej wartości 800 euro w dniu 15 stycznia 2014 r. tj. kwoty 3.321,76 zł w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego w punkcie 1b wyroku;

3. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego **A. K. (1)** na rzecz (...) w Z. nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

4. **oskarżonego Ł. P. (1):**

a) w ramach czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że:

w okresie od 18 stycznia do 12 marca 2015 r. w M. (powiat (...), Województwo (...)), w domu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz z D. K. (1), w ramach podziału ról, wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez syntezę chemiczną z wykorzystaniem (...), (...), (...), (...) oraz (...), wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu (...) o masie nie mniejszej niż 563,341 gramów, a nadto poddając odparowaniu, umieszczoną w plastikowych pojemnikach, mieszaninę reakcyjną powstałą z (...), (...), (...) i (...), z której możliwym było uzyskanie nie mniej niż 937 gramów mefedronu, usiłował wytworzyć znaczną ilość tej substancji psychotropowej, tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 §1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 14 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

b) uznał za winnego czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

c) na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy,

d) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz (...) w Z. nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

5. oskarżonego D. K. (1) :

a) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 14 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

b) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz (...) w Z. nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

6. oskarżonego J. A. (1) :

a) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. i art. 65 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

b) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz (...) w Z. nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

ponadto:

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- A. K. (1) od dnia 16 marca 2015 roku do dnia 11 maja 2015 roku,

- Ł. P. (1) od dnia 7 grudnia 2015 roku do dnia 28 grudnia 2015 roku,

- D. K. (1) od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 3 marca 2016 roku,

- J. A. (1) od dnia 3 listopada 2015 roku do dnia 20 stycznia 2016 roku

8. na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 624 §1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od zwrotu kosztów procesu, które poniósł Skarb Państwa i zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty:

- od A. K. (1) kwotę 1.300 zł,

- od Ł. P. (1) kwotę 2.200 zł,

- od D. K. (1) kwotę 2.200 zł,

- od J. A. (1) kwotę 1.300 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. K. (1) – adw. M. K. zaskarżając wyrok, powołując przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzucił:

1) zaniechanie wskazania w uzasadnieniu powodów dla których Sąd nie zastosował konstrukcji art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 3 k.k., w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że istniały przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary, obrona o to wносиła, jak również poprzez niedostateczne uzasadnienie okoliczności jakie sąd miał na względzie przy wymiarze kary,

2) spowodowany licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej - błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym zaniechaniem zastosowania wobec A. K. (1), pomimo spełnionych przesłanek, nadzwyczajnego złagodzenia kary, w sytuacji gdy w toku postępowania ujawnił on informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu licznych przestępstw oraz przedstawił okoliczności ich popełnienia, a ujawnione informacje miały istotny charakter bowiem w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego możliwym było przedstawienie innym osobom zarzutów i w konsekwencji skazanie, przy czym Sąd pomiął, iż warunkiem stosowania nadzwyczajnego złagodzenia jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego informacji, niezależnie od tego, czy informacje te były już organowi ścigania znane, a także od tego, na jakim etapie postępowania przygotowawczego – prowadzonego w tej sprawie – nastąpiło przekazanie takich informacji:

3) niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k., w sytuacji, gdy najniższa kara przewidziana za zarzucone oskarżonemu przestępstwo i orzeczona wobec oskarżonego jest niewspółmiernie surowa, a oskarżony z uwagi na swoją postawę, jaką co do zasady prezentował (przyznanie się do zarzutów, złożenie obszernych wyjaśnień), zasługiwał na szczególne potraktowanie i wymierzenie mu kary z zastosowaniem przepisu art. 60 § 2 k.k. z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

w n o s z ą c o:

zmianę wyroku w zaskarżonej części i na podstawie art. 60 § 6 k.k. wymierzenie odpowiedniej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na odpowiedni okres próby;

ewentualnie:

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. P. (1) – adw. J. M. zaskarżył wyrok w całości, powołując przepisy art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzucił:

A) **obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:**

1. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 zd. 1 k.p.k. w zw. z art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez zaliczenie w poczet materiału dowodowego jedynie dowodów z dokumentów, a w efekcie oparcie orzeczenia na protokołach odtworzenia zapisu rozmów oskarżonych, podczas gdy protokoły te nie stanowią dowodu samoistnego ani pierwotnego, przy jednoczesnym pominięciu dowodów pierwotnych, jakimi są zapisy dźwiękowe rozmów, które winny zostać ujawnione en bloc w oryginalnej wersji, a czynność odsłuchania zapisów dźwiękowych rozmów powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści protokołu rozprawy, co doprowadziło do oparcia orzeczenia na dowodach nieujawnionych w toku postępowania, a w efekcie dokonania błędnego ustalenia stanu faktycznego,

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., polegającą na oparciu zaskarżonego wyroku na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, z uwagi na fakt, iż na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 r. Sąd wadliwie, bowiem zbiorczo, uznał za ujawnione bez odczytywania „dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy”, w sytuacji, gdy utrwalone i jednoznaczne piśmiennictwo karne wskazuje, że płyta jest jedynie nośnikiem dowodu w postaci zapisów

dźwiękowych, które z pewnością nie mogą być uznawane za dokument, a tym samym nie doszło do ujawnienia nagrań znajdujących się na płytach CD-R/DVD,

3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 34 § 2, polegający na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy Ł. P. (1) o przesłuchanie S. B. (2) w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka jako wniosku zmierzającego w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy wniosek ten został złożony na drugim terminie rozprawy w dniu 26 listopada 2018 r., po wydaniu przez Sąd postanowienia o wyłączeniu sprawy tego podejrzanego do odrębnego rozpoznania, a tym samym, mając na uwadze również fakt, że S. B. (2) zarzucono popełnienie czynu wspólnie i w porozumieniu m.in. z Ł. P. (1), nie sposób uznać, aby wniosek ten miał na celu jedynie w oczywisty sposób zmierzać do przedłużenia toczącego się postępowania, a nie przeprowadzenie tego dowodu naruszało zasadę bezpośredniości,

4. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 34 § 2, polegający na zaniechaniu przesłuchania M. B. (1) w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka pomimo tego, że w dniu 25 października 2018 r. doszło do wyłączenia jej sprawy do odrębnego postępowania, w sytuacji gdy w treści uzasadnienia Sądu zostało wskazane, że S. B. (2) informował M. B. (1) „o nawiązaniu przestępczej współpracy z D. K. (1) i Ł. P. (1) oraz jej przebiegu”, a tym samym miała mieć ona istotną wiedzę dotyczącą zdarzeń objętych aktem oskarżenia,

5. art. 389 § 1 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 365 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez nieodczytanie i ujawnienie bez odczytywania na rozprawie głównej w dniu 25 października 2018 r. wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) oraz J. A. (1), co skutkowało rażącym naruszeniem zasady bezpośredniości i ustności postępowania w sytuacji, gdy analiza dowodów zebranych w przedmiotowej sprawie nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż wyjaśnienia tych oskarżonych w zakresie ich wzajemnej współpracy oraz współpracy z S. B. (2) dotyczą okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla przypisania Ł. P. (1) sprawstwa czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego orzeczenia z uwagi na okoliczność, iż półprodukty mające służyć do wyprodukowania substancji psychotropowej w postaci mefedronu (...) oraz wiedza dotycząca tego w jaki sposób ma to być zrobione, miała pochodzić m.in. od wskazanych oskarżonych, co w konsekwencji skutkowało rażącym naruszeniem zasady prawdy materialnej poprzez nieuzyskanie oświadczeń od A.B. na rozprawie głównej co do ww. wyjaśnień mających pierwszorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy,

6. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie opartej na całości okoliczności ujawnionych w toku postępowania, interpretując wszelkie wynikające z materiału wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jak również poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku prawdziwych ustaleń faktycznych, czego szczególnym wyrazem jest ustalenie, że podejrzany Ł. P. (1) zlecił wyprodukowanie Ł. B. substancji o nazwie (...), a nie jak wskazali zgodnie podejrzani, iż celem produkcji było wytworzenie legalnego wówczas (...), bowiem w ocenie Sądu prowadzili oni rozmowy w sposób zawołany, posługując się kodem, który miał w ocenie Sądu ukryć przestępczy charakter działalności, dodatkowo w ocenie Sądu twierdzenia podejrzanych w tym zakresie „zostały obalone przez treść, jednoznacznej w tym zakresie opinii biegłych” (str. 15 uzasadnienia) z dnia 27 czerwca 2016 r., a nadto S. B. (2) wskazał, że zlecił mu wyprodukowanie tej substancji osoba o imieniu T., co samo w sobie przemawia za stwierdzeniem „że gdyby faktycznie celem była produkcja legalnych środków, zapewne relacje oskarżonych i S. B. były by zgodne” (str. 16 uzasadnienia) w sytuacji, gdy:

a) z wyjaśnień tych oskarżonych wynika, że ich celem miało być wyprodukowanie legalnej w tamtym czasie substancji (...), a wyprodukowanie (...) wynikało z zastosowania wadliwej metody produkcji lub użycia w tej procedurze (...) zamiast (...), co mogło zarówno wynikać z niewiedzy S. B. (2) jak półprodukt należy wykorzystać lub omyłkowego zamówienia nie tego półproduktu jaki jest wymagany, które to okoliczności nie zostały w żadnym zakresie poddane przez Sąd analizie, a są tym bardziej uprawdopodobnione, że (i) S. B. (2) nie jest dyplomowanym specjalistą z dziedziny nauki jaką jest chemia, ma jedynie wykształcenie średnie (absolwent liceum ogólnokształcącego), (ii) dotychczas nie prowadził on syntez tego rodzaju środków, a jak wynika z akt sprawy, zamawiał on różnego rodzaju substancje, w tym

substancje odurzające od A. K. (1) (uzasadnienie orzeczenia k. 2), a tym samym nie potrafił on ich wyprodukować wcześniej, (iii) wiedzy na temat sposobu przeprowadzenia procesów chemicznych dotyczących różnorodnych substancji – a nie jak wskazuje Sąd tylko mefedronu – poszukiwał on w internecie, jak również u swoich znajomych, w tym A. K. (1), a tym samym mógł on po prostu popełnić błąd, co w żaden sposób nie wskazuje, aby zamiarem Ł. P. (1), osoby zlecającej wyprodukowanie określonej substancji, było wyprodukowanie substancji objętej ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, w szczególności, że okoliczność tę potwierdza zarówno S. B. (2), jak również pośrednio wskazuje na nią odnalezienie śladów (...) na wadze nr 114 (opinia z 27 czerwca 2016 r.),

b) ustalenie, iż prowadzili oni rozmowy posługując się kodem mającym na celu ukrycie wytwarzania (...) („Z okoliczności sprawy wynika, że dom w M., gdzie prowadzona była produkcja mefedronu nazywany był „siłownią”, „ćwiczenia”, „trening” – oznaczały procesy chemiczne (syntezę) przeprowadzane w Milanówce „odżywki”, oznaczały półprodukty do wytwarzania mefedronu, „ciężarek kilogramowy” – 1 kg mefedronu” – str. 15 uzasadnienia), jest ustaleniem dowolnym, bowiem z treści zarejestrowanych rozmów wynika, że oprócz słów takich jak przytoczone pojawiały się szczególne określenia wskazujące na przygotowywanie tzw. „rozpisek”, a więc planów treningowych i suplementacyjnych dla kolegów S. B. (2), informacje o preferowanych smakach poszczególnych odżywek (cyt. „Jak te, jak to odżywki, które tam wzięłeś wczoraj, one dobre były? Jest jagodowy smak, to nie mój smak wiesz. Wolę bananowe”, rozmowa z dnia 11.03.2015 r., godz. 11:17:38 pomiędzy użytkownikami nr (...), (...)), zapytania czy osoby, które chcą suplementację treningową wolą przyjmować te substancje w zastrzykach czy też w tabletkach (cyt. „Tak coś mu ulóż takiego, żeby mógł, wiesz coś, tam wiesz tam przetrzuci, najlepiej wiesz w pestkach. Aha ale myślisz, że zastrzyki tak, mogą być czy nie? Nie, nie wiem wątpię”, rozmowa z dnia 11.02.2015 r. godz. 21:20:28 pomiędzy użytkownikami nr (...), (...)), jak również informacje o treningach poszczególnych partii mięśniowych (cyt. „A ty byłeś na siłowni? Zrobiłeś trening? Zrobiłem dzisiaj, no to jeszcze barki zrobić” rozmowa z dnia 8 marca 2015 r., godz. 00:18.02 pomiędzy użytkownikami nr (...), (...)), co w świetle tego, że Ł. P. (1) i D. K. (1) amatorsko trenują kulturystykę, a Ł. P. (1) jest nadto trenerem osobistym na siłowni i prowadzi w tym zakresie działalność od lat, pozwala na stwierdzenie, że ustalenia dokonane przez Sąd są dowolne, bowiem nie obejmują całości zebranego materiału dowodowego i dokonywane są w sposób subiektywny i sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym,

c) opinia biegłego (...)Policji w O. z dnia 27 czerwca 2016 r. jest nie tylko lakoniczna i niepełna, ale także wskazuje jedynie na konieczność użycia w procesie syntezy (...)substancji o nazwie (...), natomiast w procesie syntezy (...) substancji o nazwie (...), co w świetle wyjaśnień podejrzanego S. B. (2), który posługiwał się w rozmowach terminami nieprofesjonalnymi wskazując na tzw. „(...)” i „(...)” (np. k. 77) przemawia za ustaleniem, że wyprodukowanie (...) zamiast (...) mogło wynikać zarówno z jego niewiedzy, że nazwa (...)może oznaczać zarówno (...), jak i (...), a tylko ten pierwszy może posłużyć do syntezy legalnego (...), a nadto pomija ona w swojej treści fakt, że substancja zidentyfikowana na wadze znajdującej się w miejscu gdzie przeprowadzana była synteza, znaleziono ślady substancji (...), która to okoliczność nie została poddana analizie zarówno przez opiniujących biegłych, jak również przez orzekający Sąd, a winna prowadzić do ustalenia, iż jeśli taka substancja była tam ważona, to została tam najprawdopodobniej wyprodukowana, bowiem w przypadku ważenia (...), to ślady tej substancji winny się tam znajdować, a to nie było,

d) fakt złożenia określonych wyjaśnień przez S. B. (2), w których jako zlecającego produkcję wskazuje osobę o imieniu T., a nie Ł. P. (1) nie pozwala na ustalenie, iż jego depozycje w jakim wskazuje na zamiar wyprodukowania określonej legalnej substancji są nieprawdziwe, bowiem mógł on po prostu nie chcieć wskazywać prawdziwego zleceniodawcy chcąc zaoszczędzić mu kłopotów związanych z postępowaniem karnym, które jak wynika z jego depozycji związane było nieprawidłowym przeprowadzeniem procesu syntezy, za który S. B. (2) odpowiadał,

7. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oparcie swoich rozważań na treści opinii z dnia 27 czerwca 2016 r. wydanej na podstawie postanowienia z dnia 10 lutego 2016 r. (...)w O. (...), której przedmiotem miało być określenie różnic w procesie syntezy związków (...) i związku (...), a także określenie w oparciu o cechy charakterystyczne procesu syntezy dokonywanego w pomieszczeniach budynku przy ul. (...) w M. (używane substancje, aparatura i metodyka postępowania – vide wyjaśnienia S. B. (2) z dnia 13 marca 2015 roku), czy prowadził on do uzyskania (...), czy też do (...), podczas gdy w treści niniejszej opinii wskazano jedynie jakie substancje użyć

należy w celu uzyskania (...), a jakiej w celu uzyskania (...), a także nie odniesiono się do używanej aparatury oraz metodyki postępowania w procesie syntezy określonych wniosków, natomiast wskazano, że do uzyskania finalnego produktu w postaci (...) konieczne było wykorzystanie (...), nie przedstawiono jednak w tym zakresie szczegółowej argumentacji jak również nie przedstawiono opisu, co do przeprowadzania procedury pozyskiwania określonych składników, jak również procedury pozyskiwania substancji finalnej, a tym samym należy uznać opinię za niepełną oraz niejasną,

8. art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz 8 § 1 k.p.k., polegającą na nieprzyjęciu przez Sąd za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, tj. zupełne pominięcie, bądź zbagatelizowanie wielu istotnych okoliczności, a także polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które jest jedynie pozornie obszerne, a w rzeczywistości jest zbiorem cytatów i parafraz tekstu aktu oskarżenia, co przemawia za stwierdzeniem, że Sąd nie dokonał samodzielnych ustaleń, jak również nie zawarł w nim wszystkich elementów, które uzasadnienie winno zawierać, tj. w szczególności nie odniesienie się przez Sąd do całości materiału dowodowego i niewystarczające wyjaśnienie, którym dowodom i z jakich przyczyn Sąd dał wiarę, a którym i w jakiej części odmówił waloru wiarygodności, poprzez m.in.:

a. zbiorcze odwoływanie się do setek prowadzonych rozmów pomiędzy kilkorgiem oskarżonych, bez wskazania, które konkretnie rozmowy są istotne w zakresie dokonywania ustaleń co do przypisania oskarżonemu Ł. P. (1) zarzuczanych mu czynów, a nawet jeśli przyjmując, że takim wskazaniem jest enumeratywne wymienienie dziesiątek rozmów, to nie sposób uznać, że prawidłowym jest tylko powołanie daty dziennej i godziny rozpoczęcia rozmowy, bez odniesienia się do treści tej rozmowy i wypowiedzianych w niej słów, a tak właśnie uczynił orzekający Sąd, co utrudnia kontrolę instancyjną zapadłego rozstrzygnięcia,

b. niewyjaśnienie, na podstawie jakich dowodów Sąd ustalił, że „O nawiązaniu przestępczej współpracy z D. K. (1) i Ł. P. (1) oraz jej przebiegu S. B. (2) informował swych znajomych – M. B. (1) oraz jej męża M. B. (2), który odbywał wówczas karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we W.” (str. 7 uzasadnienia), co czyni te ustalenie dowolnym, bowiem w ocenie obrony brak jest w aktach sprawy dowodu, który pozwoliłby na ustalenie, że (i) S. B. (2) poinformował M. B. (1) oraz M. B. (2) o nawiązaniu jakiejś współpracy z Ł. P. (1) i D. K. (1), (ii) że współpraca ta miała charakter przestępczy, ((...)) jak również jaki jest jej przebieg, co czyni ustalenia Sądu w tym zakresie dowolnymi i utrudnia kontrolę instancyjną zapadłego przedsięwzięcia, w szczególności, że Sąd zaniechał przesłuchania na te okoliczności M. B. (1) i jej męża M. B. (2),

9. art. 167 k.p.k. poprzez nieprzesłuchanie z urzędu M. B. (1) i M. B. (2) w sytuacji, gdy wedle ustaleń Sądu, mieli być oni informowani przez S. B. (2) „O nawiązaniu przestępczej współpracy z D. K. (1) i Ł. P. (1) oraz jej przebiegu” (str. 7 uzasadnienia), a tym samym okoliczność ta miała istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz dotarcia do prawdy materialnej,

10. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez samodzielne ustalenie Sądu, że w treści ujawnionych rozmów uczestnicy konwersacji posługiwali się kodem językowym, co miało być rzekomo podyktowane chęcią ukrycia nielegalnego procederu, podczas gdy do ustalenia wskazanej okoliczności konieczne jest posiadanie specjalistycznej wiedzy z zakresu slangu narkotykowego, a biegły z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego nie został powołany w toku prowadzonego postępowania,

11. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego na okoliczność, czy na podstawie treści zarejestrowanych rozmów można kategorycznie ustalić, czy pod pojęciem dot. treningów, smaku jagodowego czy bananowego spożywanych odżywek, rozpisek treningowych itp. oskarżeni chcieli ukryć rzekomy proceder nielegalnej produkcji substancji (...), a jeśli tak, to jakie słowa były ukryte pod tym kodem językowym.

B. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż zebrany materiał dowodowy pozwala na przypisanie Ł. P. (1) sprawstwa czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia pod nr 5, w sytuacji, gdy ze spójnych deponycji Ł. P. (1) i S. B. (2) w zakresie zamiaru wyniku,

iż ich celem było wyprodukowanie legalnej substancji tzw. (...), natomiast w wyniku braku posiadania przez S. B. (2) fachowej wiedzy w zakresie chemii i opieranie się przez niego w szczególności na informacjach znajdujących się w internecie, doszło do niezamierzonej syntezy substancji tzw. (...)z uwagi na fakt, że jak wynika z opinii z dnia 27 czerwca 2016 r., do syntezy (...)konieczne jest wykorzystanie substancji o nazwie (...), natomiast do syntezy (...)substancji o nazwie (...), czego S. B. (2) nie rozróżniał lub doszło do omyłkowego zamówienia lub dostawy ww. substancji, w wyniku czego zamiast (...)uzyskał (...), co winno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego Ł. P. (1) od zarzucanego mu czynu,

Jednocześnie – w przypadku gdyby Sąd nie podzielił powyższej argumentacji, - z ostrożności procesowej – na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu Ł. P. (1) niewspółmiernie surowych kar jednostkowych i łącznej w wymiarze bezwzględnej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy w przypadku uznania jego winy za udowodnioną, okoliczności sprawy, a w szczególności dane osobopoznawcze oskarżonego, w tym jego dotychczasową niekaralność, młody wiek oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. 27 lat, przemawiają za tym, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej zostaną spełnione, a nadto że taka kara da gwarancję, że oskarżony nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem w przypadku orzeczenia kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisane oskarżonemu czyny i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, tj. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności,

w n o s z ą c o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu ujętego w akcie oskarżenia pod nr VIII oraz umorzenie na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czynu ujętego w akcie oskarżenia pod nr IX,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karach jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisane oskarżonemu czyny i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, tj. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego Ł. P. (1) i D. K. (1) – adw. A. D. we wniesionej apelacji zarzucił:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną ich ocenę w szczególności poprzez uznanie, iż z ujawnionych na rozprawie stenogramów rozmów wynika, iż oskarżeni Ł. P. (1) oraz D. K. (1) nadzorowali oraz współuczestniczyli w produkcji substancji w wynajętym przez Ł. P. (1) domu w M., ze świadomością że substancja jaka ma powstać w wyniku tej produkcji to mefedron,

2. błąd w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw zaskarżonego orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż celem oskarżonych D. K. (1) i Ł. P. (1) podczas podejmowania współpracy z S. B. (2) było wytworzenie substancji zabronionych, w szczególności mefedronu, gdy tymczasem ich zamiarem było wytworzenie substancji w tym czasie legalnej czyli metafedronu,

3. naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że wniosek dowodowy o przesłuchania w charakterze świadka S. B. (2) zmierza do przedłużenia postępowania mimo, iż świadek ten posiadał istotne informacje z punktu widzenia linii obrony przyjętej przez oskarżonych, a potrzeba zgłoszenia tego wniosku na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 r. wynikała tylko z faktu wyłączenia sprawy S. B. (2) do odrębnego postępowania,

4. naruszenie art. 117 § 2 k.p.k. w ten sposób, iż sąd prowadził rozprawę pomimo usprawiedliwionej nieobecności D. K. (1) uznając, iż nieobecność ta nie została usprawiedliwiona pomimo zgłoszenia takiego wniosku przez obrońcę oraz faktu, iż nieobecność ta została wywołana zdarzeniem nagłym i niezawinionym przez oskarżonego,

5. naruszenie art.410 k.p.k., albowiem Sąd podczas wydawania wyroku oparł się na dowodach nie ujawnionych na rozprawie w szczególności na nagraniach z kontroli operacyjnej, które nie zostały ujawnione, bądź w postaci odsłuchania ich na rozprawie lub ujawnienia ich bez odsłuchiwania na rozprawie,

w n o s z ą c o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Obrońca oskarżonego J. A. (1) – adw. T. P., w apelacji zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w sposób mający umożliwić poparcie z góry przyjętych założeń co do sprawstwa oskarżonego, polegającą na:

- pominięciu faktu, iż z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego nie wynika wprost, aby oskarżony miał wytwarzać narkotyki wspólnie i w porozumieniu z A. K. z czego oskarżony J. A. (1) miał sobie uczynić stałe źródło dochodu,

- pominięciu faktu, iż brak jest dowodów świadczących o sprzedaży przez oskarżonego J. A. narkotyków w szczególności brak jest zeznań odbiorców końcowych, nagranych rozmów między A. K. a J. A. dotyczących sprzedanych porcji narkotyków,

- uznaniu wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. K. za wiarygodne w części dotyczącej roli J. A. w jego procederze handlu narkotykami, podczas gdy brak było dowodów na poparcie tych twierdzeń podczas gdy oczywistym było, że oskarżony A. K. stara się umniejszyć swoją rolę w procederze i „zaofiarować” organom ścigania kolejnych sprawców celem polepszenia swojej sytuacji procesowej i ukazania, iż jest on skłonny do współpracy,

- uznaniu, iż oskarżony J. A. wytwarzał narkotyki wspólnie i w porozumieniu z A. K. podczas gdy oskarżony J. A. nie posiadał wiedzy i umiejętności do bycia partnerem w tym procederze oraz nie posiadał dostępu do produktów wymaganych do wytworzenia narkotyków – tą wiedzę i środki posiadał A. K.,

- uznaniu, że oskarżony J. A. ze sprzedaży mefedronu uczynił sobie stałe źródło dochodów, pomimo braku dowodów na poparcie tej tezy,

- uznaniu wyjaśnień złożonych przez oskarżonego za przyjętą przez niego linię obrony, w sytuacji, gdy ocena wynikających z nich wniosków, w połączeniu z wnioskami wynikającymi z zebrany materiałem dowodowym, daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony nie popełnił czynu przypisywanego mu aktem oskarżenia,

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie wątpliwości nie usuniętych w postępowaniu dowodowym na korzyść oskarżonego polegających na:

- uznaniu, że oskarżony J. A. handlował wyprodukowanym przez A. K. mefedronem podczas gdy w materiale dowodowym brak jest dowodów na poparcie tej tezy, nie ustalono kręgu rzekomych klientów J. A.,

- uznanie, iż J. A. był „pełnoprawnym współnikiem” A. K. podczas gdy nie posiadał wiedzy o szczegółach procederu A. K., nie ponosił kosztów produkcji narkotyków, nie brał udziału przy ich wytwarzaniu i kompletowaniu składników, nie uczestniczył w zyskach A. K.,

- uznanie za wiarygodne wyjaśnienia A. K. w przedmiocie ilości narkotyków które zostały zakupione przez J. A. pomimo sprzecznych wyjaśnień złożonych przez J. A., braku dowodów na poparcie tych twierdzeń.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości zamknięty ciąg poszlak opartych na należycie ocenionych dowodach w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości prowadzi do wniosku, iż oskarżony dokonywał zakupu narkotyków od oskarżonego A. K., jednak robił to na własny użytek – nie sprzedawał ich i nie uczynił z tego procederu stałego źródła dochodu,

w n i ó s ł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez uznanie go winnym popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary roku pozbawienia wolności,

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.

Prokurator na rozprawie odwoławczej wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońców oskarżonych i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

1. *Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych A. K. (1) i J. A. (1).*

Z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń co do działań przestępczych wykonywanych przez oskarżonych A. K. i J. A. wynika (str. 4 pisemnego uzasadnienia wyroku), że obydwaj oskarżeni nawiązali ze sobą kontakt po opuszczeniu przez oskarżonego A. K. zakładu karnego, zaś oskarżony J. A. odbywał wówczas – w 2013 roku karę pozbawienia wolności (do września 2014 roku), w zakładzie karnym w systemie półotwartym. W tym czasie, oskarżony A. K. zajmował się wytwarzaniem środków odurzających w domu, w K..

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu wynika, że oskarżony A. K. wytworzone przez siebie substancje psychotropowe sprzedawał m.in. oskarżonemu J. A., który – jak ustalił Sąd „finansował częściowo zakup substancji niezbędnej do wytworzenia mefedronu”, natomiast podczas przeszukania domu przez funkcjonariuszy Policji zabezpieczono pieniądze w kwocie 1.000 złotych „przekazaną mu przez J. A. w ramach rozliczeń za odebrany narkotyk” (str. 4 pisemnego uzasadnienia wyroku). Należy zważyć, że Sąd I instancji nie ustalił aby oskarżony J. A. wykonywał jakiegokolwiek czynności polegające na wytwarzaniu substancji psychotropowych, jego rola sprowadzała się do ich odbioru od oskarżonego A. K., a następnie do wprowadzenia ich do obrotu, sprzedaży nieustalonym odbiorcom. Z ustaleń Sądu wynika, że oskarżony J. A. przekazywał pieniądze oskarżonemu A. K., w ramach rozliczeń za nabywane przez oskarżonego J. A. środki odurzające, tym samym finansował dalszą działalność oskarżonego A. K., polegającą na wytwarzaniu tych środków. Zgodzić należy się z obrońcą oskarżonego J. A., że brak jest dowodów wskazujących na to, że tenże oskarżony posiadał wiedzę i umiejętności wytwarzania środków odurzających, bądź posiadał dostęp do produktów wymaganych do wytwarzania tych środków. Sąd I instancji na str. 18 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wywiódł, że „sposób prowadzenia rozmów oraz ich treść (nagrania rozmów) wskazują, że wbrew temu co twierdzi oskarżony, nie był on zwykłym >>>klientem>>> A. K., od którego nabywał narkotyki jedynie na własne potrzeby, a był natomiast pełnoprawnym współnikiem w produkcji narkotyków”. Pogląd taki nie wynika jednak z cytowanych tamże nagranych rozmów telefonicznych pomiędzy tymi oskarżonymi, w dniach 9.12.2014 r., godz. 9:50, 20.01.2015 r., godz. 15:46, 26.12.2014 r., godz. 13:23. Oskarżony J. A. wprawdzie pytał o przebieg wytwarzania, czas odbioru narkotyków, wyrażał także chęć uzyskania korzyści z ich sprzedaży, jednakże nie jest to istotny wkład tego oskarżonego w proces wytwarzania środków odurzających, nie uczestniczył też w podziale zysków z tej działalności. Ilość odbieranych środków, sytuacja w jakiej wówczas pozostawał oskarżony J. A., ilość którą

wprowadził do obrotu, przekonują że uczynił z tego procederu stałe źródło dochodu, stąd nie sposób podzielić wniosku obrońcy o zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, że przypisany oskarżonemu J. A. czyn stanowił postać współsprawstwa przestępstwa popełnionego z oskarżonym A. K. w zakresie wytwarzania w znacznych ilościach mefedronu. Sąd Apelacyjny przyjął, że czyn oskarżonego J. A. stanowił formę zjawiskową popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w postaci pomocnictwa w jego popełnieniu, udzielonego oskarżonemu A. K., w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. Oskarżony J. A. przekazywał pieniądze przeznaczone na zakup sprzętu i odczynników niezbędnych do wytworzenia środków odurzających w znacznych ilościach, w zamiarze aby oskarżony A. K. dokonał ich wytworzenia.

Dokonując zmiany zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego J. A., Sąd Apelacyjny obniżył oskarżonemu wymierzoną karę pozbawienia wolności z 3 lat i 6 miesięcy do 3 lat i 3 miesięcy, uznając, iż popełnienie przestępstwa w postaci pomocnictwa, stanowi istotną okoliczność w zakresie przyjęcia niższego stopnia winy, wpływającą na wysokość wymierzonej kary. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do złagodzenia orzeczonej kary grzywny, uznając, iż oskarżony czerpał korzyść z przestępczego procederu, stanowiącego jego stałe źródło dochodu.

2. Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. (1) – nie została uwzględniona.

Zarzut obraży art. 60 § 3 k.k., polegający na niezastosowaniu wobec oskarżonego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary – nie jest zasadny. W tej mierze Sąd Okręgowy na str. 23 pisemnego uzasadnienia wyroku zawarł argumentację, która uniemożliwiła Sądowi zastosowanie art. 60 § 3 k.k. Pogląd ten jest prawidłowy.

Z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. może skorzystać – przy spełnieniu pozostałych wymogów tam określonych – tylko taka osoba, która dopuściła się przestępstwa nie sama, lecz współdziałając przynajmniej z dwiema innymi osobami, z których każda dopuściła się danego czynu zabronionego (tego samego, za który odpowiada „mały świadek koronny”) w jednej z wymienionych w art. 18 k.k. postaci zjawiskowych, tj. w roli sprawcy głównego, współsprawcy, sprawcy kierowniczego lub sprawcy polecającego, albo w roli podżegacza lub pomocnika – a nie jakiegось innego wspólnie popełnionego czynu zabronionego (postanowienie SN z 24.10.2018 r., V KK 375/18, OSNKW 2019/1/2).

Powyższych wymogów nie spełniał oskarżony, gdyż brak jest elementu współdziałania z **innymi osobami**, a więc w popełnieniu przestępstwa udział winny brać co najmniej 3 osoby, a taka sytuacja nie wystąpiła.

W pkt 1 ppkt c części dyspozytywnej wyroku dotyczącym oskarżonego A. K. (1) Sąd I instancji przyjął, że tenże oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w wytwarzaniu środków odurzających. W pkt 10 części dyspozytywnej (pkt VIII części wstępnej wyroku) Sąd ustalił, że osobą tą był oskarżony J. A. (1), któremu przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. K. (1) w zakresie wytwarzania środków odurzających. Natomiast odnośnie pkt 1 części dyspozytywnej, dotyczącego popełnionego przestępstwa, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, Sąd I instancji ustalił, że oskarżony A. K. (1) nie współdziałał z inną osobą w wytwarzaniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy przeznaczonej dla B. F..

Natomiast przypisany oskarżonemu A. K. (1) czyn w pkt I d części dyspozytywnej (pkt IV części wstępnej) dotyczy działalności w innym okresie z oskarżonym J. A. (1), nie zaś z innymi osobami.

Zarzut obraży art. 60 § 2 k.k. polegający na nieorzeczeniu kary pozbawienia wolności z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, na podstawie powyższego przepisu – okazał się niezasadny.

Sąd Okręgowy rozważał kwestię zastosowania powyższego dobrodziejstwa wobec oskarżonego A. K., jednakże przyjął, że nadmiar okoliczności obciążających, a także działanie w warunkach art. 91 k.k., stanowią przeszkodę w zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. Orzekł jednak karę w najniższym możliwym wymiarze (uwzględniając wymogi z art. 91 § 1 k.k.), uwzględniając przede wszystkim postawę procesową oskarżonego, ale z drugiej strony miał na uwadze

rozmiar przestępczej działalności oskarżonego. Brak jest podstaw aby przyjąć, że zachodzą „szczególnie uzasadnione wypadki” z art. 60 § 2 k.k., które stanowiłyby o wymierzeniu kary pozbawienia wolności poniżej minimum ustawowego zagrożenia z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z tych względów wyrok wobec oskarżonego A. K. (1) w zakresie kary podlegał utrzymaniu w mocy.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego J. A. (1) (przyjęcie pomocnictwa zamiast współsprawstwa – czyn opisany w pkt VIII części wstępnej wyroku) była zmiana dokonana przez Sąd Apelacyjny w zakresie opisu czynu, zawartego w pkt IV części wstępnej (pkt 1d części dyspozytywnej). Zmiana polegała na przyjęciu pomocnictwa oskarżonego J. A. w popełnieniu czynu przez oskarżonego A. K. (1).

3. *Odnosnie apelacji obrońców oskarżonych Ł. P. (1) i D. K. (1).*

a) Zarzuty zawarte w apelacjach obrońców, polegające na obrazie przepisów postępowania, które w każdej z apelacji zostały rozbudowane w różny sposób – niejednokrotnie sprowadzają się do tożsamyh argumentów, wobec czego zostaną omówione wspólnie, gdyż dotyczą tych samych kwestii.

Zarzut obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k., art. 394 § 2 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k., sprowadzał się do wykazania, że Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonych Ł. P. (1) i D. K. (1) na podstawie treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych oskarżonych w sytuacji, gdy rozmowy te nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej w procesowo przewidziany sposób, a na rozprawie nie ujawniono zapisów dźwiękowych powyższych rozmów.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, należy uwzględnić realia rozpoznawanej sprawy, nie kwestionowane przez obrońców oskarżonych, a sprowadzające się do tego, co podniesiono na str. 10 apelacji adw. J. M..

Mianowicie:

- zapisy dźwiękowe rozmów telefonicznych zostały zapisane w formie cyfrowej na płytach CD-R/DvD w postaci plików możliwych do odtworzenia i odsłuchania, z których sporządzono (w znacznym zakresie) pisemne stenogramy utrwalonych rozmów,

- płyty i stenogramy, po ich odtajnieniu, zostały dołączone do akt głównych.

Obrońca pominął, że prokurator, po zniesieniu klauzuli tajności, każdemu z oskarżonych (wówczas podejrzanych) ujawnił poprzez odsłuchanie rozmów, ich treść, do której, po ujawnieniu każdej z ujawnionych rozmów, podejrzani (obecnie oskarżeni) odnosili się w składanych wyjaśnieniach. Ich treść znana także była obrońcom oskarżonych.

Należy uwzględnić to, że zapisów dźwiękowych – z samej ich natury – nie można odczytać na rozprawie, tak jak postępuje się z dokumentami. Zapisy dźwiękowe podlegają natomiast odsłuchaniu. Niemniej sąd orzekający, dysponując w ten sposób zgromadzonym materiałem dowodowym, procedując na rozprawie, chcąc zapisy dźwiękowe wprowadzić do materii dowodowej, może postąpić w ten sposób, że:

a) odsłuchać zapisy dźwiękowe na rozprawie sądowej albo

b) uznać je za ujawnione, bez odsłuchania.

W obecnym stanie prawnym rezygnacja z bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów nie wymaga zgody stron, jeśli miały one możliwość zapoznania się z ich treścią, tj. od dnia 1 lipca 2015 roku.

Sąd Okręgowy, w rozpoznawanej sprawie nie odsłuchiwał zabezpieczonych w sprawie zapisów dźwiękowych zarejestrowanych rozmów telefonicznych oskarżonych. Z protokołu rozprawy głównej z dnia 26 listopada 2018 r. (t.

XIV, k. 2691) wynika, że sąd w wydanym postanowieniu, na podstawie art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. uznał „za ujawnione w całości bez odczytywania dowody z dokumentów znajdujące się w aktach sprawy”.

Obecne na rozprawie strony (w tym obrońcy) nie wnosiły o odsłuchanie zapisów dźwiękowych rozmów telefonicznych, jak również nie zgłaszały jakichkolwiek zastrzeżeń do wydanego postanowienia i sposobu procedowania w sprawie.

Przepis art. 394 § 2 k.p.k. stanowi, że „protokoły i **dokumenty** podlegające odczytaniu na rozprawie można uznać bez ich odczytania za ujawnione w całości lub części. **Należy jednak je odczytać, jeżeli wnosi o to strona, która nie miała możliwości zapoznania się z ich treścią ...**”.

Z przepisu tego wynika, że dotyczy on dokumentów – co kwestionuje obrońca osk. Ł. P.. Także wynika z niego, że sąd winien odczytać je, gdy wnosi o to strona (to nie miało miejsca), ale tylko w sytuacji, gdy nie miała możliwości zapoznania się z ich treścią – a taka sytuacja nie wystąpiła, gdyż strony posiadały dostęp do zabezpieczonych nośników z zarejestrowanymi rozmowami.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 października 2016 r. – sygn.. akt: III KK 348/16 wyraził pogląd:

1) Przepis art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2016 r., poz. 1782) stanowi, że w postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do materiałów zgromadzonych podczas kontroli operacyjnej, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. Zatem **przepis ustawy o Policji zalicza te materiały do dokumentów w rozumieniu procesowym, podlegających odczytaniu bądź odsłuchaniu na rozprawie.**

2) Sąd mógł materiały uzyskane przez Policję w drodze legalnej kontroli operacyjnej, w postaci utrwaleń rozmów telefonicznych i ich przekładów stanowiących załączniki do protokołu, odtworzyć i odsłuchać na rozprawie głównej albo wobec braku sprzeciwu obecnych stron, ujawnić bez odtwarzania czy odczytywania. (porównaj także wyrok SA w Gdańsku z 28.10.2015 r., - sygn.. II AKa 259/15).

W aktualnym zatem stanie prawnym, obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, sposób procedowania Sądu I instancji, pomimo zastrzeżeń, co do treści postanowienia dotyczącego powyższej kwestii, uznać należało za prawidłowy, zgodny z aktualnymi przepisami postępowania karnego – a zarzuty w tym zakresie za niezasadne.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. polegający na oparciu zaskarżonego wyroku na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, z uwagi na fakt, iż na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 r. Sąd wadliwie, bowiem zbiorczo, uznał za ujawnione bez odczytywania „dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy” (k. 2691) – uznać należało za niezasadny. Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu obrońcy oskarżonego Ł. P. (str. 2 apelacji adw. J. M.), że „płyta jest jedynie nośnikiem dowodu w postaci zapisów dźwiękowych, które z pewnością nie mogą być uznane za dokument” – z przyczyn wyżej przedstawionych, w świetle cytowanego orzeczenia Sądu Najwyższego i art. 19 ust.15 ustawy o Policji. Także przepis art. 115 § 14 k.k. stanowi, że „dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne”.

Odnośnie zarzutów naruszenia przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 34 § 2 k.p.k., polegające na oddaleniu wniosków obrońcy Ł. P. o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie w charakterze świadków S. B. (2) i M. B. (1), Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 roku Sąd Okręgowy wyłączył (niezasadnie – przyp. S.A.) sprawę oskarżonego S. B. (2) do odrębnego postępowania. W dalszej kolejności, tenże Sąd oddalił wniosek obrońcy Ł. P. o przesłuchanie S. B. (2) charakterze świadka na rozprawie, uzasadniając, na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., że powyższy wniosek „w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia postępowania” (k. 2690, t. XIV).

Sąd Apelacyjny uznał powyższy zarzut za częściowo zasadny i w postępowaniu apelacyjnym dopuścił dowód z przesłuchania w charakterze świadka S. B. (2).

Z przyczyn wskazanych w postanowieniu tut. Sądu wydanym na rozprawie odwoławczej w dniu 27 listopada 2019 roku, przeprowadzenie powyższego dowodu było niemożliwe, gdyż S. B. (2) ewidentnie uchyła się od stawianictwa w każdym postępowaniu sądowym, a miejsce jego pobytu nie jest znane, a wysyłane pod kilka adresów wezwania nie są odbierane przez niego, jak również podjęte czynności doręczenia wezwań przez Policję okazały się nieskuteczne, co wynika z akt sprawy Sądu Okręgowego w Opolu – sygn.. akt: III K 150/19.

W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny ujawnił na rozprawie odwoławczej protokoły dotychczas złożonych przez S. B. (2) wyjaśnień.

Sąd Okręgowy na str. 14-17 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku ocenił udział oskarżonych D. K. (1) i Ł. P. (1) w popełnieniu zarzucanych im przestępstw w kontekście wyjaśnień S. B. (2) i wykonanych oraz zarejestrowanych rozmów telefonicznych między nimi. Podejrzany S. B. (2) po odtworzeniu mu zarejestrowanych rozmów telefonicznych, opisał jego współpracę z oskarżonym A. K. (1) (k. 1751-1755, t. IX).

Ujawniona przez Sąd Okręgowy (w sposób opisany w niniejszym uzasadnieniu) treść rozmów telefonicznych pomiędzy S. B. (2), a oskarżonymi D. K. (1) i Ł. P. (1) była przedmiotem przesłuchania przez prokuratora w dniu 20.07.2015 r. (k. 1776-1778, t. IX), jak również w dniu 10.02.2016 r. prokurator odtworzył oskarżonemu Ł. P. (1) rozmowy telefonicznej tego oskarżonego z S. B. (2) (k. 1779-1782, t. IX). Treść powyższych rozmów nie pozostawia wątpliwości, że pomiędzy powyższymi osobami istniała współpraca co do wytwarzania środków odurzających. Przekonują o tym rozmowy z telefonów o następujących numerach, którymi posługiwali się oskarżeni:

- 1) S. B. (2) – 726-430-509, dodatkowo: 784-317-366, 514-688-786, 500-32-214,
- 2) D. K. (1): 883-986-665, 796-493-358, 531-307-226, dodatkowo 798-868-317,
- 3) Ł. P. (1): 733-671-094.

Analiza treści rozmów, które znajdują się w (...), dokonana przez Sąd Apelacyjny, stanowi dowód istniejących powiązań przestępczych pomiędzy tymi osobami, a zatem ustalenia Sądu I instancji oraz ocena powyższych dowodów są prawidłowe. Sąd I instancji wskazał (str. 15-16 pisemnego uzasadnienia wyroku) na rozbieżność pomiędzy wyjaśnieniami S. B. (2), a wyjaśnieniami Ł. P. (1), który nie kwestionował wynajęcia domu oraz przekazania 15.000 zł S. B. (2) na zakup produktów do wytworzenia środków odurzających. Wersja S. B. (2) o współpracy z (...) przy wytwarzaniu (...), uznana została za niewiarygodną. Sąd bowiem ustalił, że zamiarem wytworzenia był środek (...), zaś udział w tym mieli oskarżeni D. K. (1) i Ł. P. (1), a zatem zarzuty apelacyjne w tym zakresie uznać należało za niezasadne.

Odnosnie natomiast wyłączenia sprawy M. B. (1) do odrębnego rozpoznania co nastąpiło na rozprawie 25 października 2018 r., i zaniechania przesłuchania jej w charakterze świadka, Sąd Okręgowy – wobec braku wniosku stron, a także z urzędu, nie przesłuchał M. B. (1) na rozprawie, jak również nie ujawnił złożonych przez nią wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym. W tej sytuacji procesowej, skoro takie postępowanie Sądu Okręgowego było zakwestionowane, Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej konwalidował powyższe uchybienie i dopuścił dowód z protokołów przesłuchania podejrzanej M. B. (1) w śledztwie, ujawniając karty 1277-1279, t. VII i k. 1783-1786, t. IX, poddając powyższy dowód ocenie kontrolno-merytorycznej. Należy zauważyć, że wyjaśnienia podejrzanej M. B. (1), pomimo ich nieujawnienia, były przedmiotem ustaleń, o czym przekonuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Otóż na str. 7 pisemnego uzasadnienia wyroku (k. 2737), Sąd stwierdził: „o nawiązaniu przestępczej współpracy z D. K. (1) i Ł. P. (1) oraz o jej przebiegu S. B. (2) informował swych znajomych – M. B. (1) oraz jej męża M. B. (2), który odbywał wówczas karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we W.”.

Ponadto na str. 14-15 pisemnego uzasadnienia wyroku (k. 2744-2745), dokonując oceny zebranego materiału dowodowego, stwierdzono że ustalenia faktyczne zostały dokonane m.innymi na podstawie rozmów nagranych w toku kontroli operacyjnej prowadzonej wobec S. B. (2), a prowadzonymi m.innymi z M. B. (1).

Z akt sprawy wynika, że podczas przesłuchania przez prokuratora w charakterze podejrzanej M. B. (1) w dniu 1 kwietnia 2016 roku (t. IX, k. 1783-1786), przesłuchujący odtworzył podejrzanej szereg rozmów, które odbyła posługując się telefonem komórkowym o numerze (...). Rozmawiała – co potwierdziła – z S. B. (2). Analizując treść powyższych rozmów, nie sposób jest przyjąć, że nie dotyczyły one wytwarzania i obrotu środkami odurzającymi. Część odtworzonych rozmów telefonicznych dotyczyła oskarżonych Ł. P. (1) oraz D. K. (1) (zarzuty nr 8 i 9 apelacji obrońcy – adw. J. M.). Wprawdzie Sąd Okręgowy, dokonując ustalenia w tym zakresie, na str. 7 uzasadnienia wyroku wymienił w sposób zbiorczy szereg dowodów, nie dokonując ich szerszej oceny, niemniej jednak należy wskazać, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku, prokurator udostępnił w Kancelarii (...) Prokuratury Okręgowej w Opolu M. B. (1) i jej obrońcy – adw. A. D. materiały oznaczone klauzulą „poufne” w postaci zapisu korespondencji telefonicznej, pozyskanych w ramach kontroli operacyjnej (...), na płycie nr (...)i (...) na płycie nr (...).

Obrońca w uzasadnieniu apelacji podniósł (str. 19 apelacji, k. 2802), że analiza powyższych dowodów powinna wykazać, że ustalenia Sądu w tym zakresie są dowolne, zwłaszcza w sytuacji zaniechania przesłuchania M. B. (1) i jej męża – M. B. (2) na rozprawie sądowej.

Obrońca oskarżonego Ł. P. (3), w wywiezionej apelacji nie odniósł się merytorycznie do treści rozmów telefonicznych pomiędzy S. B. (2), a M. B. (1), poprzestając na ogólnikach, sprowadzających się do kwestionowania oceny wypowiedzi powyższych osób. W ocenie Sądu Apelacyjnego – po analizie treści rozmów z płyt DVD, a także wynikających ze stenogramu (załącznik materiałów operacyjnych (...) i (...) str. 64-65 płyta (...), oraz załącznik do materiałów operacyjnych (...), (...), płyta (...), stenogram, k. 35-37), wartość powyższych wypowiedzi w odniesieniu do oskarżonego Ł. P. (1) jest wątpliwa. Dotyczy ona bowiem kwestii finansowania S. B. (2) w zakresie wytwarzania przez niego środków odurzających i ich odbioru przez M. B. (1). Z ich treści nie sposób jest wywodzić, że rozmowy dotyczą działalności oskarżonych D. K. i Ł. P.. W ocenie zatem Sądu Apelacyjnego, dalece wątpliwym jest wywód Sądu Okręgowego, kwestionowany przez obrońcę, stwierdzający, że treść rozmów przekonuje o potwierdzeniu sprawstwa oskarżonych D. K. i Ł. P., zwłaszcza, że Sąd I instancji nie dokonał ich rzetelnej oceny, poprzestając na ogólnikowych stwierdzeniach, cytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przekonuje o tym także to, że prokurator, podczas przesłuchania M. B. (1) w dniu 1.04.2016 r. (t. IX, k. 1783-1786), odtworzył podejrzanej M. B. (1) treść rozmów pomiędzy nią, a S. B. (2). Z treści złożonych wówczas wyjaśnień przez M. B. (1) nie wynika aby podała informacje o działalności oskarżonych Ł. P. i D. K.. W tej mierze zatem, zarzut obrońcy oskarżonego Ł. P. jest zasadny.

Zarzut obrazy art. 389 § 1 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 365 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. (pkt 5 apelacji obrońcy osk. Ł. P.) dotyczący nieodczytania na rozprawie wyjaśnień oskarżonych A. K. (1) i J. A. (1) – okazał się niezasadny.

Na rozprawie w dniu 25 października 2018 r. Sąd Okręgowy, podczas nieobecności oskarżonych A. K. (1) i wobec oświadczenia oskarżonego J. A. (1), że odmawia złożenia wyjaśnień, podtrzymując wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (t. XIV, k. 2672-2673), postanowił – na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. – uznać za ujawnione wyjaśnienia złożone przez tychże oskarżonych w postępowaniu odwoławczym. Obecni na rozprawie obrońcy oskarżonych, nie wnosili o ich odczytanie. Po ich uznaniu za ujawnione, oskarżony J. A. (1), złożył dodatkowe wyjaśnienia (t. XIV, k. 2673). W tym zakresie, obrońcy oskarżonych A. K. i J. A. nie wywiedli w apelacjach zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania karnego, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w zakresie uznania za ujawnione złożonych wyjaśnień przez w/w oskarżonych.

Jednakże obrońca oskarżonego Ł. P. (1) skonstruował zarzut, że powyższy sposób procedowania Sądu I instancji jest wadliwy, gdyż „wyjaśnienia tych oskarżonych w zakresie ich wzajemnej współpracy oraz współpracy z S. B. (2) dotyczą okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla przypisania Ł. P. (1) sprawstwa czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego

orzeczenia z uwagi na okoliczność, iż półprodukty mające służyć do wyprodukowania substancji psychotropowej w postaci mefedronu (...) ... (k. 2785-2786, k. XIV).

Wprawdzie opis powyższego zarzutu nie dotyczy naruszenia przepisów art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., które w istocie nie zostały naruszone, lecz dotyczy oceny wyjaśnień złożonych przez podejrzanego A. K. (1), w postępowaniu przygotowawczym oraz wyjaśnień oskarżonego J. A. (1) złożonych na rozprawie sądowej w dniu 25 października 2018 roku. To zaś stało się podstawą odrębnego zarzutu zawartego w apelacji oskarżonego Ł. P.. Sąd I instancji nie naruszył art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., uznając za ujawnione protokoły zawierające wyjaśnienia oskarżonych A. K. (1) i J. A. (1), gdyż taki sposób procedowania Sądu I instancji znajdował uzasadnienie w cytowanych wyżej przepisach k.p.k.

Z tych względów apelacja obrońcy oskarżonego Ł. P., w tej części, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. opisany w pkt 6 ppkt a, b, c, d (str. 3-5) apelacji adw. J. M. i w pkt 1 i 2 (str. 2) apelacji adw. A. D. – okazały się niezasadne.

Obrońcy wywodzili, że Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych, stanowiących konsekwencję dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego, błędnie przyjmując, że oskarżeni Ł. P. (1) oraz D. K. (1) zlecili, nadzorowali i współuczestniczyli w wytworzeniu przez S. B. (2) substancji 4 - (...). W rzeczywistości S. B. (2) miał wytworzyć substancję o nazwie (...), jako produkt legalny, będący w dozwolonym obrocie. Według obrońców, celem było wyprodukowanie (...), a wyprodukowanie (...) wynikało z zastosowania wadliwej metody produkcji lub użycia w tej procedurze (...) zamiast (...), co mogło wynikać z niewiedzy S. B. (2) w zakresie jaki produkt należy wykorzystać lub omyłkowego zamówienia nie tego półproduktu jaki jest wymagany dla wytworzenia (...).

Powyższa wersja wynikała z wyjaśnień oskarżonych Ł. P. (1) i S. B. (2), składanych w postępowaniu przygotowawczym. Nie została jednak uznana za wiarygodną przez Sąd I instancji z następujących przyczyn:

1. wyjaśnienia oskarżonych Ł. P. (1) i S. B. (2) nie są w tym zakresie jednolite. Z wyjaśnień bowiem oskarżonego Ł. P. (1) wynika, że pomysł wyprodukowania (...) pochodził od S. B. (2), zaś oskarżony Ł. P. (1) przekazał S. B. (2) na ten cel 15.000 zł, wynajął na ten cel dom w M., miał zająć się dystrybucją wyprodukowanego środka. Natomiast wersji tej nie potwierdził S. B. (2), przesłuchany jako podejrzany (k. 75-78), wyjaśniając, że produkcję (...) zlecała mu osoba o imieniu (...), której bliższych danych nie znał;
2. proces wytwarzania środka odurzającego w domu w M., wynikający z wyjaśnień oskarżonego S. B. (2) z dnia 13 maja 2015 roku, a przede wszystkim z zabezpieczonych środków i przedmiotów w domu, w M., stanowił podstawę do wydanej ekspertyzy kryminalistycznej przez (...) w O. z 27 czerwca 2016 roku (k.1671).

Z cytowanej ekspertyzy wynika, że powyższe dowody, dawały podstawę do stwierdzenia, że w domu przy ul. (...), w M. wytwarzanie tam środków odurzających stanowiła synteza (...) z wykorzystaniem substratu w postaci (...), tj. mefedronu. To, że dom został wynajęty przez oskarżonego Ł. P. (1) jest faktem bezspornym i nie przekonuje o legalności wytwarzanych tamże substancji. Wykluczona zatem została wersja o nieumyślnym wytworzeniu innego środka niż zakładał to S. B..

Zarzut obrazy art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., jest niezasadny, gdyż obrońca nie wykazał aby powyższa opinia była niepełna lub niejasna. W postępowaniu sądowym nie była ona kwestionowana przez strony, zaś oparta została na dostępnym materiale dowodowym, w wystarczającym stopniu umożliwiającym wydanie wniosków co do rzeczywistej działalności w miejscu zabezpieczenia przedmiotów, środków, a także wynikająca z serwisu fotograficznego.

3. słusznie Sąd I instancji podniósł, że skoro oskarżeni S. B., Ł. P. i D. K. mieli wytwarzać w sposób legalny środki odurzające, to dlaczego posługiwali się językiem, używając kodu, w sytuacji gdy wytwarzali „produkt kolekcjonerski”.

Nie wskazali żadnego z obiorców tego rzekomo legalnego produktu, a z pewnością tak by uczynili, gdyby wytworzone środki mogły być wprowadzone do obrotu, w sposób legalny.

Powyższe okoliczności przekonują o braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego Ł. P. (1) i przedstawianej przez niego wersji wydarzeń. Powyższa ocena nie przekraczała granic wyznaczonych przepisem art. 7 k.p.k.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 8 § 1 k.p.k. (pkt 8 apelacji adw. J. M.) - nie jest zasadny.

Rozpoznając zasadność powyższego zarzutu należy podkreślić, że praktyka sądowa wypracowała modelowe zasady sporządzania uzasadnień wyroków, tzw. pierwszoinstancyjnych, których przestrzeganie umożliwia przedstawienie wszystkich niezbędnych elementów uzasadnienia, w kolejności tworzącej ciąg logiczny. Przyjęto, że uzasadnienie winno składać się z następujących elementów:

1. stan faktyczny ze wskazaniem źródeł ustaleń,
2. stanowisko oskarżonego,
3. dowody i ich ocena,
4. podstawa prawna,
5. okoliczności uwzględnione przy wymiarze kary.

Kwestię tę ustawodawca uregulował w art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 144 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.1247), który wymaga, by uzasadnienie wyroku cechowało się zwięzłością.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia powyższe wymogi, aczkolwiek brakujące, rozszerzone elementy tego uzasadnienia, zawiera niniejsze uzasadnienie. W zakresie zarejestrowanych rozmów telefonicznych, których była znaczna ilość, Sąd I instancji nie był zobligowany do odniesienia się do każdej z nich, wskazał natomiast wypowiedzi zawarte w stenogramach rozmów, które należały do istotnych, połączonych z innymi dowodami zebranymi w sprawie.

W zakresie rozmów oskarżonego S. B. (2) z M. B. (1) oraz jej mężem M. B. (2) o nawiązaniu przestępczej współpracy z oskarżonymi D. K. (1) i Ł. P. (1), Sąd I instancji wskazał na str. 7-8 pisemnego uzasadnienia wyroku dowody, na podstawie których poczynił także w tym zakresie ustalenia. Sąd Okręgowy na str. 7 uzasadnienia wyroku, nie określił szczegółów tejże rozmowy, stąd wymowa tychże dowodów jest mało znacząca, w świetle innych dowodów. W tym zakresie apelujący skonstruował zarzut opisany w pkt 9 polegający na obrazie art. 167 k.p.k., polegający na nie dopuszczeniu z urzędu dowodów w postaci przesłuchania w charakterze świadków M. B. (1) i M. B. (2). Powyższe dowody miałyby zweryfikować wiarygodność wypowiedzi S. B. (2) do oskarżonych D. K. (1) i Ł. P. (1).

Powyższy zarzut uznać należało za niezasadny, gdyż Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 167 k.p.k., uznając, że przesłuchanie tychże osób na okoliczności podane przez obrońcę, nie było konieczne i było nieprzydatne dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Zarzuty opisane w pkt 10 i 11 apelacji obrońcy – adw. J. M. (str. 6 apelacji), polegające na obrazie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. oraz art. 193 k.p.k. w zw. z art. 16 k.p.k. – polegające na niedopuszczeniu z urzędu dowody z opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego, na okoliczności wskazane w zarzutach odwoławczych i samodzielne ustalenie Sądu, że posługiwanie się kodem językowym, rzekomo miało być podyktowane chęcią ukrycia nielegalnego proceduru – uznać należało za niezasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, powołane przez obrońcę okoliczności w postaci używanego przez oskarżonych slangu narkotykowego, nie wymagają wiadomości specjalnych, co uzasadniać miałyby zasięgnięcie przez Sąd Okręgowy lub Apelacyjny opinii biegłego. Z treści bowiem wypowiedzi oskarżonych można ustalić o jakich środkach odurzających

mowa jest w rozmowach, a także ich ilościach. W tym zakresie Sąd dysponował istotnym dowodem w postaci wyjaśnień oskarżonego A. K. (1), który kontaktował się z S. B. (2) i nawiązał z nim kontakt w zakresie współpracy w produkcji mefedronu. Nie budzi zatem wątpliwości, że S. B. (2) wytwarzał mefedron i w tym zakresie oskarżeni Ł. P. (1) i D. K. (3) kontaktowali się z nim, odbierając gotowy produkt. Ustalenia Sądu nie wymagały uzyskania dowodu z opinii biegłego, gdyż nie wymagały wiedzy specjalistycznej.

Zarzut opisany w pkt II apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1) – adw. J. M. (str. 7 apelacji) oraz przedstawiony w pkt 2 apelacji (str. 2) obrońcy oskarżonych Ł. P. (1) i D. K. (1) – adw. A. D. – błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjętego przez Sąd rzeczywistego zamiaru wyprodukowania środka odurzającego w postaci substancji (...) zamiast prawidłowo (...), nie jest zasadny.

W niniejszym uzasadnieniu, odniesiono się do tej kwestii, a podniesione argumenty czynią go niezasadnym. Jednakże w pkt II apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1) podniesiono, że nie tylko oskarżeni Ł. P. (1) i D. K. (1) nie posiadali wiedzy, że S. B. (2) wytwarzał poprzez syntezę substancji środek (...), ale także takiej wiedzy nie posiadał S. B. (2). Według obrońcy, nie rozróżniał on, na podstawie wiedzy internetowej, substancję (...) od (...) lub „doszło do omyłkowego zamówienia lub dostawy w/w substancji”, a więc także S. B. (2) działał w błędzie, nie wiedząc, że produkt, którego wytwarzaniem zajmował się, jest zabronione.

Przedstawiona teza o braku świadomości nielegalności wytwarzanego produktu przez S. B. (2), nie znajduje wsparcia w zebranych materiale dowodowym, a wręcz jest z nim sprzeczna. Oskarżony S. B. (2) nie zgłaszał dostawcy środków do wytwarzania mefedronu, aby pomyłkowo otrzymał inne surowce do wytworzenia mefedronu, nie informował także odbiorców środków odurzających o pomyłkowej dostawie odczynników. Z ustaleń Sądu wynika, że „w dniu 11 marca 2015 roku, oskarżony D. K. (1) podzielił się z S. B. (2) wrażeniami towarzyszącymi zażywaniu narkotyku przez nich wytworzonego. D. K. (1) był zadowolony z jakości uzyskanego narkotyku” (str. 8 pisemnego uzasadnienia wyroku). Powyższe ustalenie wskazuje na brak wątpliwości i brak zastrzeżeń co do jakości wytwarzanego środka odurzającego, po stronie zarówno producenta tych środków, jak i odbiorców. Ponadto z cytowanej w niniejszym uzasadnieniu ekspertyzy laboratorium (...) w O. (k. 1671) wynika, że w domu przy ul. (...) w M. proces wytwórczy dotyczył syntezy (...) z wykorzystaniem substratu, w postaci (...), nie zaś innego środka, wskazanego przez obrońcę w apelacji.

Zarzut naruszenia art. 177 § 2 k.p.k. (pkt 4 apelacji obrońcy – adw. A. D.), polegający na kontynuowaniu rozprawy pomimo według obrońcy, usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego D. K. (1), wywołanej zdarzeniem nagłym i niezawinionym przez oskarżonego – jest niezasadny.

Obrońca zarówno w treści zarzutu, jak również w uzasadnieniu apelacji, nie wskazał sytuacji procesowej, której zarzut miałby dotyczyć. Wydaje się, że obrońca zakwestionował procedowanie Sądu I instancji na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 roku (t. XIV, k. 2685). Z treści protokołu rozprawy (k. 2685) wynika, że na przerwanej rozprawie, nie stawił się oskarżony D. K. (1), zaś obrońca oświadczył, że „oskarżony jechał do sądu ale miał stłuczkę i nie jest w stanie stawić się na rozprawie”. Obrońca oskarżonego adw. A. D. wniósł „o odroczenie rozprawy z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność oskarżonego S. B. (2) oraz D. K. (1), którzy chcieliby uczestniczyć w rozprawie” (k. 2686, t. XIV). Sąd Okręgowy na podstawie art. 377 § 3 k.p.k. postanowił „prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego D. K. (1), który nie stawił się na rozprawę bez usprawiedliwienia” (k. 2686).

Według Sądu Apelacyjnego, wydane postanowienie, a także kontynuowanie rozprawy, było uzasadnione i nie naruszało przepisu art. 377 § 3 k.p.k., gdyż oskarżony D. K. (1) nie usprawiedliwił nieobecności na rozprawie, czego nie uczynił także w dalszej części postępowania sądowego, aż do wydania wyroku przez Sąd II instancji. Sąd I instancji zasadnie uznał, że podany powód nieobecności oskarżonego na rozprawie nie został usprawiedliwiony, a zatem kontynuowanie rozprawy było prawidłowe, zgodne z art. 377 § 3 k.p.k., stąd zarzut obrońcy jest oczywiście niezasadny.

Status prawny mefedronu oraz pojęcie „znaczej ilości” tego środka w rozpoznawanej sprawie.

Nazwa chemiczna tego środka to (...), natomiast nazwa zwyczajowa: mefedron, (...), (...), (...).

Od dnia 24.05.2010 r. posiadanie, handel itd. mefedronu (Międzynarodowe nazwy zalecane: MEFEDRON; inne nazwy: 4-metylometakatynon jest zabronione przez zmianę zawartości załącznika nr 1 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2005 nr 179, poz. 1485) z późniejszymi zmianami przez ustawę z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2010, nr 143, poz. 962). Sklasyfikowany został jako substancja psychotropowa grupy I-P/1.

Działanie mefedronu jest porównywalne do kokainy i/lub MDMA. Najpopularniejszą drogą podania jest wciąganie proszku przez nos. Innym sposobem jest podanie doustne, a także „per rectum” – czyli poprzez wlew doodbytniczy oraz zastrzyk dożylny. Dawkowanie jest bardzo zróżnicowane i wpływają na nie takie czynniki jak: moc towaru, masa usera, tolerancja, droga podania i oczekiwany efekt. Przyjmuje się, że dawki wynoszą 80-100-150 mg wciąganych oraz 150-200-250 spożytych doustnie dla osiągnięcia silnego odurzenia. Początkujący zażywają małe dawki 70-80 mg (100-130 mg doustnie), po czym dawki podlegają zwiększeniu. Ceny wahają się w granicach 50-80 zł za gram.

Sąd Okręgowy nie dokonał ustaleń w powyższym zakresie, a więc co do rodzaju środka odurzającego i jego cech, a przede wszystkim ilości tzw. „działek”, które można otrzymać z zabezpieczonych środków. Przyjmując, że 1 g równa się 1.000 mg, a zabezpieczono 300 gramów, tj. 300.000 mg, to stanowi 30.000 porcji, licząc, że 1 porcja wynosi 10 mg.

Przyjęta przez Sąd Okręgowy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych stanowi „znaczną ilość” w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc ilość ponadprzeciętna, mogąca istotnie uchodzić za hurtową, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. Jest to jedno z kryteriów przyjętej kwalifikacji czynu, gdyż należy uwzględnić także cel działania oskarżonych, rozmiar ich przestępczej działalności, zainwestowane środki pieniężne w wytwarzanie środków odurzających, a także systematyczne wprowadzanie ich do obrotu. Nie były to bowiem środki wytwarzane na własne potrzeby (por. wyrok SN z 11.X.2017 r., III KK 73/17, OSNKW 1/2018, poz. 7).

Kwestia współsprawstwa i pomocnictwa w dokonaniu czynów przypisanych oskarżonym J. A. (1), Ł. P. (1) i D. K. (1).

Sąd Okręgowy, przypisując tymże oskarżonym popełnienie czynów określonych w części dyspozytywnej wyroku, przyjął, że ich działanie stanowi współsprawstwo, a więc: oskarżonych J. A. (1) z A. K. (1) oraz oskarżonych Ł. P. (1) i D. K. (1) z S. B. (2). Negując sprawstwo oskarżonych, obrońcy nie podnosili kwestii formy zjawiskowej przestępstwa. Sąd Apelacyjny, w oparciu o ustalenia Sądu I instancji, dokonując przyjęcia innej formy zjawiskowej ich czynów, zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. A. (1) oraz Ł. P. (1) i D. K. (1), przyjmując, że formę popełnionych przez nich przestępstw w zakresie wytwarzania środków odurzających stanowiło pomocnictwo, w dokonaniu tych czynów, nie zaś współsprawstwo, z przyczyn niżej przedstawionych.

Dokonując oceny prawnej czynów powyższych oskarżonych, Sąd Okręgowy przyjął, że są oni współsprawcami w zakresie wytwarzania środków odurzających, nie dokonując analizy pojęcia „współsprawstwa”, akceptując stanowisko prokuratora zawarte w zarzutach aktu oskarżenia. Z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych wynika, że oskarżeni J. A., Ł. P. i D. K. nie wykonywali czynności sprawczych polegających na wytwarzaniu środków odurzających, nie posiadając wiedzy w tym zakresie. Ich rola sprowadzała się do przekazywania środków pieniężnych na zakup odczynników i przedmiotów niezbędnych w procesie wytwórczym, a więc finansowali ten proceder, a następnie odbierali wytworzone środki odurzające i uczestniczyli w ich obrocie, korzystając materialnie z ich sprzedaży różnym osobom. Pieniądze przeznaczali na swoje potrzeby oraz na dalszy proces wytwórczy. Dodatkowo oskarżony Ł. P. zawarł umowę najmu domu, gdzie następnie wytwarzano środki odurzające.

Zważywszy na zawarte w art. 18 § 1 k.k. znamiona współsprawstwa i cechy konstrukcyjne tej postaci przestępczego współdziałania, polegającej na „wspólnym i w porozumieniu wykonywaniu czynu zabronionego”, o współsprawstwie nie może decydować sam zamiar popełnienia przestępstwa lecz konkretnie podejmowane czynności w czasie realizowania jego znamion, istotnych z punktu widzenia osiągnięcia tego celu, pozwalające stwierdzić, że mamy do czynienia z współwykonywaniem czynu przez więcej niż jedną osobę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko ujmujące współsprawstwo według opracowanej przez A. W. teorii materialno-objektywnej, na podstawie której, współsprawstwem jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem **istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników**. Na podstawie tej koncepcji współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się – uzgodnione ze współnikiem – stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu (A. Wąsek: Kodeks karny, Komentarz, tom I, s. 248-251; tegoż: Współsprawstwo w polskim kodeksie karnym, Warszawa 1977, s. 117).

Sąd Najwyższy, analizując zawarte w art. 18 § 1 k.k. znamię współsprawstwa, jakim jest „wspólne i w porozumieniu wykonywanie czynu zabronionego”, stwierdził, że znamię to realizuje także ten współdziałający, który nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu. Wkład w realizację znamienia skutkowego w ramach przyjętego między sprawcami działającymi w porozumieniu podziału ról, musi być jednak na tyle istotny, by można było przyjąć, że **umożliwiał on, a nie tylko ułatwiał wykonanie wspólnego zamiaru**, w tym przypadku wytwarzania środka odurzającego (postanowienie SN z dnia 20.04.2004 r., V KK 351/03, OSNKW 5/2004 r., poz. 53; zob. także postanowienie SN z dnia 11.12.2006 r., V KK 503/05, OSNKW 2006 nr 1, poz. 2410; postanowienie z dnia 5.05.2003 r., V KK 346/02, OSNKW 2003, poz. 905; z dnia 17.09.2008 r., III K 274/08 i z dnia 5.12.2007 r., V KK 120/07).

Ujęcie współsprawstwa, jako „wspólnego i w porozumieniu **wykonania czynu zabronionego**”, zakłada, że czynności podejmowane przez każdego ze współdziałającego muszą łączyć się czasowo z wypełnieniem znamion typu czynu zabronionego (in concreto wytwarzanie środków odurzających). Obejmuje tylko zachowania przejawiające się uczestnictwem w realizacji przestępstwa, **w chwili jego wykonania i nie obejmuje zachowań ułatwiających lub umożliwiających jego dokonanie**, podejmowanych przed lub po realizacji znamion wspólnego czynu. Są to zachowania właściwe dla współdziałającego, w formie **pomocnictwa**.

Sąd Najwyższy w wyroku z 29.06.2006 r., V KK 391/05, OSNWK 2006/1/1289 pisze, że o wspólnym działaniu możemy mówić „... także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale **wykonane wcześniej** przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie”, to zdecydowanie należy mieć na uwadze jedynie te czynności, które graniczą **w czasie z czynnościami sprawczymi i warunkują możliwość ich wykonania (stanowią istotny wkład we wspólnym przedsięwzięciu)**, nigdy zaś czynności przygotowujące popełnienie przestępstwa. Odnosząc powyższe stwierdzenia do realiów niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny przyjął, o czym wyżej była mowa, że oskarżeni J. A., D. K. i Ł. P. zrealizowali znamiona pomocnictwa w wytwarzaniu środków odurzających przez oskarżonego A. K. (osk. J. A.) oraz S. B. (2) (D. K. i Ł. P.). Nie brali bowiem czynnego udziału w wytwarzaniu tych środków, przekazywali środki finansowe na zakup odczynników i urządzeń (osk. Ł. P. także wynajął dom), zaś to zachowanie nie mieściło się **w ramach czasowych wytwarzania środków** lecz je poprzedzało, nie byli jedynymi, którzy finansowali zakup odczynników, współuczestnicząc w przekazywaniu środków, gdyż finansowały ten proceder także inne osoby, w tym S. B. (2). Zasadniczym celem oskarżonych D. K., Ł. P. oraz J. A. było wprowadzenie środków do obrotu i czerpanie z tego tytułu korzyści majątkowych. Istotnym udziałem w wytwarzaniu środków było zachowanie oskarżonego A. K. i S. B., polegające na wykonywaniu czynności związanych z procesem wytwórczym, pozostali zaś oskarżeni zajmowali się odbiorem i dystrybucją tych środków, po czym rozliczali się z wytwórcami. Proceder wytwarzania środków zaistniałby bez udziału oskarżonych J. A., D. K. i Ł. P., skoro był finansowany także z innych źródeł, niż przekazywane pieniądze przez tych oskarżonych, po sprzedaży środków. W czasie wytwarzania, ich rola nie była na tyle istotna aby proceder nie zaistniał.

Rozważania na temat nie zrealizowania przez oskarżonych znamienia przepisu art. 53 ustawy z dnia 20 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, należy odnieść do art. 4 ust. 35 cyt. wyżej ustawy. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu wytwarzaniem są czynności, za

pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające, substancje psychotropowe, prekursory, środki zastępcze lub nowe substancje psychoaktywne, ich oczyszczanie, ekstrakcja surowców i półproduktów oraz otrzymywanie soli tych środków lub substancji. Całokształt tych znamion realizowali.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21.07.2017 r. (II AKa 128/17, Lex nr 2350448) stwierdził, że „istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie dwóch lub więcej osób, z których każda swoim zamiarem obejmuje realizację wszystkich znamion przestępstwa. Działalność przestępcza w obszarze produkcji narkotyków zawsze opiera się na porozumieniu kilku osób, z których, przy samym cyklu produkcyjnym, jedna ma status <<chemika>>, czyli niejako kieruje produkcją, nadzoruje ją, pozostali współdziałający wykonują inne czynności nie tylko bezpośrednio związane z cyklem produkcji, ale dla osiągnięcia jego skutku - niezbędne”.

Przedmiotem analizy jest więc to, czy działania polegające na dostarczaniu pieniędzy na zakup komponentów do produkcji amfetaminy, a także wynajęcie domu cechowała owa „niezbędność”. Bez wątplenia bowiem konstrukcja współsprawstwa, jaką zastosował w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji, w ślad za zarzutami zawartymi w akcie oskarżenia, służyło do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej (tak: A. Wąsek, Kodeks .... t. 1, s. 235; L. Gardocki, Prawo karne ... s. 89-90), a co za tym stanowiło podstawę do przypisania każdemu ze współsprawców także tego, co uczynili pozostali (por. postanowienie SN z dnia 2.03.2006 r., II KK 7/06, Prok. i Pr. – wkł. 2006, nr 11, poz. 3). Z drugiej strony trzeba jednak podkreślić, że konstrukcja ta nie stanowi podstawy do odpowiedzialności zbiorowej i nie ma także charakteru obiektywnego, odnoszą się do niej bowiem podstawowe zasady odpowiedzialności karnej, w tym w szczególności zasada indywidualizacji i niezależności odpowiedzialności (art. 20 k.k.) oraz zasada subiektywizmu (art. 1 § 3 i art. 9 k.k.).

Także Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 13 lipca 2006 r. (II AKa 163/06) wyraził pogląd, że „skoro konstytutywną cechą współsprawstwa jest <<wspólne wykonanie czynu>> przez co najmniej dwie osoby, to warunek ten spełnia dopiero zachowanie będące realizacją znamion czynu, a nie zachowanie, które taką realizację jedynie ułatwia czy umożliwia. Jest tak tym bardziej, że w przypadku przestępstw materialnych. Odpowiedzialność za współsprawstwo takiego przestępstwa opierać się musi na wykazaniu, że spełnione zostały kryteria obiektywnego przypisania skutku w stosunku do każdego współdziałającego”.

Oczywistym jest, że do wytwarzania narkotyku syntetycznego niezbędne są chemiczne półprodukty, ale także narzędzia, naczynia, dostawa energii i lokal, bo bez tych czynników wytwarzanie nie będzie miało miejsca. Nie oznacza to jednak, że ten, kto dostarczył „chemikowi” garnków, kolb lub naczyń albo pieniędzy na ich zakup, czy też wynajął lokal powinien odpowiadać jako współsprawca, jeśli znał jego rzeczywistą działalność. W judykaturze przyjmuje się, że zapewnienie lokalu traktowane jest jako pomocnictwo do wytwarzania środków odurzających (postanowienie SN z dnia 4 października 2004 r., II KK 333/04, OSNKW 2004, poz. 1703). W przedmiotowej sprawie brak jest dowodów na to, że oskarżeni J. A. (1), Ł. P. (1) i D. K. (1) traktowali działania oskarżonego A. K. (1) oraz S. B. (2), polegające na niedozwolonym wytwarzaniu sufedronu jak własne, a jest również warunek niezbędny dla przyjęcia proponowanej w akcie oskarżenia konstrukcji współsprawstwa i zaaprobowanej przez Sąd I instancji, zamiast postaci zjawiskowej pomocnictwa popełnienia przestępstwa.

Z tych przyczyn, Sąd Apelacyjny dokonał w tej części zmiany zaskarżonego wyroku, w sposób opisany w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia.

Konsekwencją tej zmiany, w zakresie innej postaci zjawiskowej przypisanych przestępstw, było nieznaczne obniżenie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności, utrzymując w mocy wymierzone kary grzywny w wysokości określonej w zaskarżonym wyroku. Przepis art. 19 § 2 k.k. przewidując możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do granic wymiaru przewidzianego dla sprawcy i podżegacza, ma podkreślać mniejszy stopień bezprawia tej postaci zjawiskowej, charakteryzującej się w szczególności wobec współsprawstwa drugorzędną rolą przy dokonaniu przestępstwa. W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonych, popełniających przestępstwa w postaci pomocnictwa do zastosowania wobec nich nadzwyczajnego złagodzenia kar pozbawienia wolności.

Wymierzone kary oskarżonym J. A., Ł. P. i D. K. oscylują w granicach ustawowego minimum z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy jej obostrzeniu wobec oskarżonego J. A. z uwagi na przepis art. 65 § 1 k.k., gdyż z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu.

Z tych względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie, z przyczyn wyżej przedstawionych.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto o przepisy art. 636 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, z późn. zm.

<i>Bogusław Tocicki</i>	<i>Witold Franckiewicz</i>	<i>Cezariusz Baćkowski</i>
--------------------------------	-----------------------------------	-----------------------------------